

# **Dr David L. Mathewson, Teologia Nowego Testamentu,**

## **Sesja 4, Stworzenie, Ziemia, Rekreacja w Nowym Testamencie, Część 1**

© 2024 Dave Mathewson i Ted Hildebrandt

To jest dr Dave Mathewson w jego cyklu wykładów na temat teologii Nowego Testamentu. To sesja 4, Stworzenie, Ziemia, Rekreacja w Nowym Testamencie, Część 1.

Przyjrzelśmy się biblijno-teologicznemu tematowi stworzenia, nowego stworzenia i ziemi.

I przyglądałem się dowodom ze Starego Testamentu. Teraz chciałbym rozważyć nacisk Nowego Testamentu na stworzenie, nowe stworzenie i ziemię. I już wspomnieliśmy, że kiedy patrzymy na Stary Testament, szczególnie na prorocze zapowiedzi wypełnienia, w którym Bóg sprowadza swój lud z powrotem do ziemi, do stworzenia, w wypełnieniu Bożego zamiaru dla stworzenia w Księdze Rodzaju 1 i 2, ale także obietnicy Boga danej Abrahamowi, że da mu ziemię, co samo w sobie było wypełnieniem lub miało być przywróceniem obietnic Boga dotyczących pierwszego stworzenia.

Kiedy spojrzymy na to w kategoriach proroczych oczekiwań w Nowym Testamencie, jak już to zrobiłem, nie ma jeszcze napięcia. To znaczy, zobaczymy, że obietnice nowego stworzenia, Boży zamiar dla stworzenia, aby dać Izraelowi jego ziemię, moim zdaniem, już się spełniają w Chrystusie, chociaż wciąż czekają na „jeszcze nie” lub na ostateczne wypełnienie, które, jak twierdzą, ma miejsce w nowym stworzeniu, zarówno fizycznie, jak i duchowo. Teraz, co chcę zrobić, przechodząc przez Nowy Testament, to przyjrzeć się różnym rozdziałom Nowego Testamentu, zaczynając od Ewangelii.

Przyjrzymy się literaturze Pawła, reszcie Nowego Testamentu, a następnie osiągniemy punkt kulminacyjny w Księdze Objawienia i tym, co mówi ona o nowym stworzeniu, stworzeniu w ziemi i spełnionych obietnicach. Zaczynając od Ewangelii, choć nie tak bezpośrednio, myślę, że idea Jezusa jako syna Dawida jest nadal związana z kwestią ziemi. Teraz, w Ewangelii Mateusza, rozdział 1, werset 1, autor, na samym początku, na samym początku swojej ewangelii, sygnalizuje, jak zamierza przedstawić Jezusa w pozostałych Ewangeliach, gdzie przedstawia go jako syna Dawida i syna Abrahama.

I już zauważyliśmy, że to Abrahamowi zostały dane obietnice ziemi. Ale nazywając Jezusa synem Dawida, zgodnie ze Starym Testamentem, przyjrzelśmy się kilku tekstom, w których syn Dawida zasiądzie na tronie, a kiedy zasiądzie na tronie, będzie to miało miejsce przy przywróceniu ludu do ziemi. Tak więc na przykład w jednym tekście, który bardzo krótko przeanalizowaliśmy w Ezechielu 36 i 37, który był opowieścią o oczekiwaniu proroka, że Bóg pewnego dnia przywróci swój lud do ziemi, którą Bóg obiecał Abrahamowi i patriarchom.

Ale widzieliśmy też język Edenu, gdzie Bóg przywróci ludzi z wygnania do ziemi, wypełniając obietnice dane Abrahamowi, ale wypełniając obietnice pierwotnego stworzenia. Ale część tego znajduje się w rozdziale 37 i wersecie 24, gdzie czytamy: Mój sługa Dawid będzie królem nad nimi, a wszyscy będą mieli jednego pasterza. Będą przestrzegać moich praw i będą przestrzegać moich przykazań.

Będą mieszkać w ziemi, którą dałem mojemu słudze Jakubowi, w ziemi, w której mieszkają wasi ojcowie. Oni i ich dzieci, i dzieci ich dzieci będą tam mieszkać na zawsze, a Dawid, mój sługa, będzie ich księciem na zawsze. To był werseł 25.

Zatem zauważ, jak życie w ziemi i powrót do ziemi jest w kontekście i jest związane z panowaniem Dawida nad ludem. Tak więc, i mógłbym wrócić, moglibyśmy wrócić do Psalmu 2, rozdziału drugiego i Psalmu 89, gdzie król Dawidowy miał mieć wszystkie krańce ziemi jako swoje dziedzictwo. Tak więc, moim zdaniem, gdy czytam Nowy Testament, jeśli Chrystus rządzi jako król Dawidowy, co jest powiedziane w wielu tekstach Nowego Testamentu, sugeruje to, że przywrócenie ziemi już, w pewnym sensie, ma miejsce.

To znaczy, że nowe stworzenie jest już zainaugurowane. Obietnice ziemi, obietnice, które Bóg złożył swojemu ludowi, są już zainaugurowane, ponieważ ponownie, kiedy Dawid zasiądzie jako król, kiedy Dawid zasiądzie na swoim tronie, będzie to miało miejsce w czasie, gdy lud Boży zostanie przywrócony do swojej ziemi. Istnieje wiele tekstów, które wyraźnie wskazują, że Jezus Chrystus w Nowym Testamencie panuje teraz jako mesjański król, jako król w linii Dawida.

Przyjrzelśmy się rozdziałowi pierwszemu i wersełowi pierwszemu Ewangelii Mateusza. Wszystko, co musimy zrobić, to prześledzić temat królestwa Bożego w Ewangeliach lub Jezusa jako syna Dawida w Ewangeliach. Mateusz, to jedno z ulubionych określeń Mateusza dla Jezusa jako syna Dawida.

Ale nawet inni wychodzą poza Ewangelie, aby to potwierdzić; na przykład w Księdze Hebrajczyków i w rozdziale pierwszym autor wyraźnie widzi Jezusa jako wypełnienie obietnic Dawidowych z Psalmów i aż do 2 Samuela 7, 14. Tak więc rozdział pierwszy Listu do Hebrajczyków zaczyna się od wersełu drugiego, ale w tych ostatnich dniach przemówił do nas przez swojego syna, którego ustanowił dziedzicem wszystkiego i

przez którego stworzył wszechświat. Syn jest blaskiem chwały Bożej, dokładnym przedstawieniem Jego istoty podtrzymujące wszystko swoim potężnym słowem.

Po tym, jak dokonał oczyszczenia z grzechów, zasiadł po prawicy majestatu w niebie. Ten język siedzenia po prawicy pochodzi wprost z Psalmu 110, który jest innym Psalmem mesjańskim lub Psalmem odnoszącym się do władcy Dawidowego lub króla Dawidowego. A później w tym samym rozdziale Listu do Hebrajczyków, rozdział pierwszy i wersety od piątego do czwartego, do którego z aniołów Bóg kiedykolwiek powiedział, jesteś moim synem dzisiaj, stałem się twoim ojcem.

Albo, znowu, ja będę jego ojcem, a on będzie moim synem. Zauważysz, że są to ponownie cytaty z 2 Samuela 7:14, a także z Psalmu 2, oba wyraźnie mesjańskie teksty. Tak więc autor Listu do Hebrajczyków wyraźnie widzi Jezusa jako syna Dawida, jako tego, który doprowadza obietnice Dawidowe do ich wypełnienia i do ich zakończenia.

Widzimy coś podobnego, co się dzieje, aby podać przykład, jeden przykład z literatury Pawłowej w rozdziale pierwszym Listu do Efezjan, rozdziale pierwszym Listu do Efezjan i wersetach 20, a następnie w odniesieniu do Jezusa, jego zmartwychwstania i wywyższenia. Przeczytam ostatnią frazę wersetu 19, że moc, którą Bóg wywarł, że moc ta jest jak działanie Jego potężnej siły, którą On, którą Bóg wywarł w Chrystusie, gdy Bóg wskrzesił Go, Jezusa, z martwych i posadził po swojej prawicy w niebiańskich królestwach — kolejne odniesienie do Psalmu, Psalmu rozdział 110, Psalmu Dawidowego.

Więc pójdę dalej i przeczytam daleko ponad wszelką władzę i autorytetem, mocą i panowaniem, i każdym tytułem, jaki można nadać, nie tylko w obecnym wieku, ale także w wieku przyszłym. I Bóg umieścił wszystko pod jego stopami. Nawiązanie do Psalmu ósmego, który jest celebracją idealnego zamiaru Boga, aby Adam rządził całym stworzeniem.

Teraz Jezus spełnia tę rolę, mając wszystko pod swoimi stopami, aby być głową nad wszystkim dla kościoła, który jest jego ciałem, pełnią tego, który wypełnia wszystko pod każdym względem. Tak więc w rozdziale pierwszym Listu do Efezjan autor, nie cytując tekstu, wyraźnie nawiązuje do Psalmu 110, Psalmu mesjańskiego, ale także do Psalmu ósmego, który jest Psalmem celebrującym pierwotne stworzenie w Księdze Rodzaju, gdzie Adam miał rządzić i jako nosiciel obrazu Bożego rządzić całym stworzeniem. Teraz Jezus Chrystus, wskrzeszony do nieba, wskrzeszony i wywyższony do nieba i zasiadający na swoim niebiańskim tronie, teraz wszedł w swoje królewskie panowanie i zaczyna, jak sądzę, wypełniać Psalm 110, Psalm drugi itd.

Psalm ósmy zaczyna teraz spełniać intencję Psalmów, że Mesjasz rozszerzy swoje panowanie nad całym stworzeniem. Podsumowując, jeśli Chrystus został ustanowiony jako władca mesjański, w Hebrajczyków 1, Efezjan 1 i wielu innych

tekstach, jeśli Chrystus został ustanowiony jako władca mesjański, to już rozszerza swoje panowanie i rozszerza granice poza ziemię Palestyny, aby objąć całą ziemię w wypełnieniu Psalmów i w wypełnieniu innych tekstów Starego Testamentu. Więc zakładam, że celem ziemi Izraela było ostateczne rozszerzenie, objęcie i objęcie całego stworzenia.

A teraz to się spełniło w większym synu Dawida, którym jest Jezus Chrystus. Więc myślę, że temat Jezusa, syna Dawida, przynajmniej domyślnie, sugeruje również wypełnienie obietnic ziemi. Ponownie, w świetle tekstu Psalmu, niektóre z proroczych tekstów, w których syn Dawida będzie panował, gdy Izrael zostanie przywrócony do swojej ziemi, gdzie rozszerzy swoje panowanie na całe stworzenie, gdzie odziedziczy całe stworzenie, nie tylko ziemię Palestyny, sugerują mi, że jeśli Jezus jest synem Dawida i wszedł w swoje królewskie panowanie, co sugerują Hebrajczycy i Ewangelia, co sugerują Hebrajczycy i listy Pawła, to panowanie Boga, panowanie Dawida rozciąga się teraz, aby objąć krańce ziemi, a nie tylko ziemię Palestyny.

Panowanie Boga, panowanie Dawida nad Palestyną w Starym Testamencie, miało ostatecznie oznaczać zamiar Boga, aby rozszerzyć to panowanie na całe stworzenie. Innym wskazaniem, że nowe stworzenie już nadeszło, jest to, że Greg Beal w swojej teologii Nowego Testamentu wykazał, jak sądzę, że obietnica Jezusa o życiu wiecznym w ewangeliach, prawdopodobnie również, szczególnie w Ewangelii Jana, gdzie fraza życie wieczne pojawia się wielokrotnie, obietnica Jezusa o życiu wiecznym, szczególnie w Ewangelii Jana, jest inauguracją nowego stworzenia, jest zainaugurowanym życiem nowego stworzenia. Na przykład wróćmy do rozdziału 65 Księgi Izajasza, tekstu, który już przeczytaliśmy.

W kontekście nowego stworzenia, a także cofając się jeszcze dalej do rozdziałów 1 i 2 Księgi Rodzaju, w kontekście drzewa życia, jako symbolu Bożego zamiaru dania życia swemu ludowi, w rozdziale 65 Księgi Izajasza, w kontekście nowego stworzenia, odkrywamy, że to, co je charakteryzuje, to brak przedwczesnej śmierci lub życia. Powiedzieliśmy nawet w Septuagincie w tym jednym zdaniu w wersecie 20; sądzę, że tak jest, gdzie mówi jak drzewo, będą jak drzewo; Septuaginta, greckie tłumaczenie Starego Testamentu, dodaje, jak drzewo życia. Tak więc, chodzi o to, że życie jest charakterystyczne dla nowych stworzeń.

Życie nowego stworzenia jest symbolem przynależności do nowych niebios i nowej ziemi, nowego stworzenia z Izajasza 65. Teraz, poprzez życie wieczne, które Jezus teraz oferuje swojemu ludowi, szczególnie w Ewangelii Jana, to zmartwychwstanie, to życie, to przezwyciężenie śmierci, jest znakiem obecności nowego stworzenia. Tak więc obietnica życia wiecznego Jezusa jest zasadniczo obietnicą życia, które należy do nowego stworzenia, Izajasza 65, Ezechiela 37 i szeregu innych tekstów.

W rzeczywistości, zmartwychwstanie samego Jezusa, jak zobaczymy później, szczególnie w listach Pawła, jest inauguracją życia nowego stworzenia i inauguracją samego nowego stworzenia. Tak więc ciało Jezusa było pierwszym fizycznym ciałem, które przeszło ze starego stworzenia do nowego stworzenia, ciałem nadającym się do istnienia w życiu w nowym stworzeniu. Tak więc, własne fizyczne ciało Jezusa było fizyczną, dosłowną inauguracją, w pewnym sensie, nowego stworzenia, w tym sensie, że zmartwychwstanie samego Jezusa było początkiem tego, co zostało obiecanie, życia obiecanego pod nowym stworzeniem w Starym Testamencie.

Jeszcze jeden ciekawy tekst, o którym warto wspomnieć, jest wiele innych fragmentów, do których moglibyśmy się odwołać, ale w kontekście ewangelii i w kontekście śmierci i zmartwychwstania samego Jezusa, macie ten bardzo interesujący fragment na samym końcu Ewangelii Mateusza, w rozdziale 27 Ewangelii Mateusza, wersety 51 i 52. Jest to w kontekście śmierci Jezusa w rozdziale 27, po której następuje opis jego zmartwychwstania w rozdziale 28 Ewangelii Mateusza. Ale począwszy od rozdziałów 51 i 52 aż do wersetu 53, ma miejsce bardzo interesująca seria wydarzeń, gdy następuje śmierć Jezusa, począwszy od wersetu 51, w tym momencie zastona świątyni rozdarła się na dwoje od góry do dołu, ziemia zadrżała, skały pękły, groby się otworzyły, a ciała wielu zmarłych świętych ludzi zostały wskrzeszone.

Wyszli z grobów, a po zmartwychwstaniu Jezusa weszli do miasta świętego i ukazali się wielu ludziom. Teraz nie jestem zainteresowany wdawaniem się we wszystkie szczegóły tego, co dokładnie się dzieje, ani empirycznie lub fizycznie, jak to rozumiemy, ale wydaje się, że na pewnym poziomie sednem tego jest to, że znajdujemy tutaj, w wyniku śmierci Jezusa i jego zmartwychwstania, znajdujemy rozpad starego kosmosu, to odniesienie do trzęsienia ziemi i pęknięcia skał, a następnie inaugurację nowego stworzenia przez ludzi faktycznie wskrzeszonych. Tak więc ta dość dziwna relacja na końcu Ewangelii Mateusza 27, cokolwiek o niej myślisz, w kontekście śmierci i zmartwychwstania Jezusa, myślę, że na pewnym poziomie jest sposobem Mateusza na zademonstrowanie, że śmierć i zmartwychwstanie Jezusa inaugurują nowe stworzenie.

Pociąga to za sobą rozpad starego kosmosu i inaugurację nowego stworzenia, co zostało zademonstrowane przez zmartwychwstanie. W rzeczywistości zmartwychwstanie z martwych i życie jest jedną z kluczowych cech nowego stworzenia. Tak więc, kiedy Jezus zmartwychwstaje, nie jest to tylko Jezus przezwyciężający śmierć, tak, jest to, ale jest to również Jezus inaugurujący życie nowego stworzenia poprzez swoje własne zmartwychwstanie.

Tak więc, gdy spojrzymy na Ewangelie, widzimy w Starym Testamencie, że przede wszystkim obietnica dane Izraelowi przywrócenia ich do ziemi będą towarzyszyć królowi Dawidowemu, który będzie nad nimi panował, a król Dawidowy rozszerzy panowanie i granice, aby objąć całe stworzenie, co w rzeczywistości było tym, co

miało być w Ogrodzie Eden. Zadaniem Adama było rozciągnięcie panowania Boga na całe stworzenie. Tak więc w Nowym Testamencie znajdujemy, że obietnice ziemi wydają się być spełnione przez Jezusa Chrystusa, który jako syn Dawida, teraz przez swoją śmierć, zmartwychwstanie i wywyższenie do nieba, zasiada teraz na tronie nad całym wszechświatem, tak że panowanie Boga zaczyna teraz rozciągać się na cały kosmos.

Ale, jak powiedzieliśmy, istnieje wymiar, który jeszcze nie istnieje; chociaż Jezus już panuje jako król Dawidowy i rozciąga swoje panowanie na całe stworzenie, nadejdzie jeszcze dzień, kiedy to ostatecznie zostanie spełnione w nowym stworzeniu z Objawienia 21 i 22. Teraz, jest prawdopodobnie więcej, co moglibyśmy powiedzieć o Ewangeliach, ale myślę, że wystarczająco wykazaliśmy, że kluczowe elementy Ewangelii pokazują, że Jezus inauguruje obietnice stworzenia, nowego stworzenia i ziemi poprzez swoje królowanie Dawidowe oraz poprzez swoją śmierć i zmartwychwstanie. Kiedy przeskakujemy do listów Pawła, ponownie, często nie znajdujemy wyraźnego języka ziemi lub nowego stworzenia, ale często znajdujemy Pawła odwołującego się do lub znajdującego wypełnienie w Chrystusie pewnych elementów, które są wyraźnie powiązane z rzeczywistościami nowego stworzenia lub z obietnicą ziemi lub obietnicą nadchodzącego nowego stworzenia.

Chociaż przyjrzymy się jednemu tekstowi, w którym Paweł rzeczywiście używa, wyraźnie używa, języka nowego stworzenia w 2 Liście do Koryntian i porozmawiamy trochę o tym, jak mamy sobie z tym radzić. Ale listy Pawła, zaczynając od Rzymian, znowu, będą raczej wybiórcze. Nie chcę przyglądać się każdemu smaczkowi i każdemu najmniejszemu szczegółowi w listach Pawła, ale skupić się na kilku, które uważam za wybitne i kluczowe teksty w odniesieniu do kwestii ziemi i nowego stworzenia oraz tego, jak to się spełnia.

Rzymian 6-8 to pierwsza sekcja, przy której chcę się zatrzymać, i ponownie; przyjrzymy się kilku jej elementom, ale szerzej, w jaki sposób temat nowego stworzenia może być przekazywany. Przede wszystkim w Rzymian 6, zaczynając od Rzymian 6, i chcę tylko przeczytać pierwsze kilka wersetów, może 6-8 wersetów Rzymian 6. W tych wersach myślę, że Paweł wprowadza nas w nowe rzeczywistości stworzenia, które zostały wypełnione dzięki zjednoczeniu z Chrystusem. Więc zaczynając od rozdziału 6 i wersetu 1, co mamy powiedzieć? Czy mamy dalej grzeszyć, aby łaska wzrosła? W żadnym razie nie umarliśmy z powodu grzechu; jakże możemy w nim nadal żyć? Czyż nie wiecie, że my wszyscy, którzy zostaliśmy ochrzczeni w Chrystusa Jezusa, zostaliśmy ochrzczeni w Jego śmierci? Zostaliśmy więc pogrzebani razem z Nim przez chrzest w śmierć, abyśmy jak Chrystus został wskrzeszony z martwych przez chwałę Ojca, tak i my mogli prowadzić nowe życie.

Jeśli zostaliśmy z Nim zjednoczeni w ten sposób w Jego śmierci, z pewnością będziemy z Nim zjednoczeni także w Jego zmartwychwstaniu. Wiemy bowiem, że nasz stary człowiek został z Nim ukrzyżowany, aby ciało grzechu zostało

unicestwione, abyśmy już nie byli niewolnikami grzechu, gdyż każdy, kto umarł, został uwolniony od grzechu. Teraz, jeśli umieramy z Chrystusem, wierzymy, że i z Nim żyć będziemy.

Bo wiemy, że Chrystus, odkąd powstał z martwych, nie może już umrzeć. Śmierć nie ma już nad Nim władzy. Śmierć, którą umarł, umarł raz na zawsze.

Ale życie, które On żyje, On żyje dla Boga. Teraz, co chcę podkreślić w tej sekcji, to dwie rzeczy. Po pierwsze, raz jeszcze, zauważ, jak zmartwychwstanie samego Chrystusa jest związane z nowością i życiem, co, znowu, myślę, jest sposobem Nowego Testamentu na powiedzenie, że jest to obietnica nowego stworzenia zainauguowanego.

Zauważysz w tym wszystkim, jako swego rodzaju przypis, że nie rozróżniam wyraźnie między stworzeniem, nowym stworzeniem i ziemią. Widzę je wszystkie jako ściśle ze sobą powiązane. Ale tutaj wydaje się, że Paweł, jak sądzę, odnosi się do życia nowego stworzenia, które zostało zainauguowane zmartwychwstaniem Jezusa Chrystusa.

Ale zauważ, że Paweł sugeruje również, że my również mamy udział w tym życiu zmartwychwstania, lub mamy udział w tym nowym stworzeniu z racji bycia złączonym z Chrystusem. Tak więc zostaliśmy wskrzeszeni z Chrystusem, abyśmy mogli chodzić w nowości życia. I znowu, myślę, że słowo nowość nie jest tylko interesującym terminem jakościowym, ale myślę, że prawdopodobnie odzwierciedla język nowego stworzenia ze Starego Testamentu.

Tak więc, ponieważ zostaliśmy zjednoczeni przez wiarę w Chrystusa, oznacza to, że zostaliśmy zjednoczeni z Jego zmartwychwstaniem. I z tego powodu uczestniczymy w życiu nowego stworzenia. Tak więc, w pewnym sensie, istnieje fizyczny element nowego stworzenia, ponieważ własne ciało zmartwychwstałego Jezusa jest fizyczne.

Teraz, dzielimy się nim duchowo, będąc zjednoczeni z Nim, ale mimo to, uczestniczymy duchowo w życiu zmartwychwstania nowego stworzenia, dzięki połączeniu z Chrystusem w Jego zmartwychwstaniu. Tak więc zostaliśmy uwolnieni od starego stworzenia i śmierci, będąc zjednoczeni ze śmiercią Chrystusa, która to zakończyła. A teraz uczestniczymy w nowym stworzeniu, to jest w nowym życiu zmartwychwstania stworzenia, którym również cieszymy się dzięki połączeniu z Chrystusem.

Tak więc śmierć Chrystusa jest postrzegana jako zakończenie starego stworzenia, a zwłaszcza jego panowania. Zmartwychwstając, Chrystus nie tylko pokonuje śmierć, ale także zapoczątkowuje nowe stworzenie. A potem dołączamy do tego i uczestniczymy w tym duchowo, łącząc się z tym, który faktycznie został wskrzeszony z martwych i który faktycznie doświadczył życia nowego stworzenia.

A dzięki temu, że jesteśmy z Nim zjednoczeni, my również uczestniczymy w tym duchowo. Inny tekst, który prawdopodobnie odnosi się, myślę, odnosi się również do nowych rzeczywistości stworzenia, a myślę, że nawet pośrednio przywołuje obietnice ziemi dane Izraelowi, znajduje się w rozdziale 8 Listu do Rzymian. Jednym ze zwrotów, których Paweł używa kilkakrotnie w rozdziale 8 Listu do Rzymian, jest język ducha życia lub ducha, który daje życie. Pozwólcie mi przeczytać kilka wersetów z rozdziału 8. Zacznę od wersetu 9 i następnych rozdziału 8 Listu do Rzymian. Ty jednak jesteś kontrolowany nie przez grzeszną naturę, ale przez Ducha.

Większość waszych Biblii ma to napisane wielką literą, odniesienie do Ducha Świętego. Jeśli Duch Boży mieszka w was, a jeśli ktoś nie ma Ducha Chrystusowego, ten nie należy do Chrystusa, ale jeśli Chrystus jest w was, wasze ciało jest martwe z powodu grzechu, jednak wasz duch żyje z powodu sprawiedliwości. A jeśli Duch Tego, który wskrzesił Jezusa z martwych, mieszka w was, Ten, który wskrzesił Chrystusa z martwych, ożywi także wasze śmiertelne ciała przez swego Ducha, który w was mieszka.

Innymi słowy, myślę, że część tego, co dzieje się w rozdziale 8 Listu do Rzymian, w tym języku ducha i życia, i ducha dającego życie, jest prawdopodobnie, szczególnie w rozdziale 8, wersecie 11, duchem, który daje życie twoim śmiertelnym ciałom. Ten język, myślę, odzwierciedla Ezechiela 37. Ponownie, w kontekście Boga przywracającego swój lud do ziemi, czytamy tę interesującą opowieść o dolinie suchych kości i jak kości łączą się, a następnie duch wchodzi do niej i daje im życie, i one stają.

Myślę, że Paweł prawdopodobnie nawiązuje do tego tutaj, odnosząc się do ducha życia. Tak więc raz jeszcze, duch, który daje życie naszym śmiertelnym ciałom, jest symbolem życia nowego stworzenia, lub raz jeszcze, życia zmartwychwstania, którego sam Chrystus już doświadczył, a które jest teraz przekazywane nam przez ducha Bożego. Tak więc ten sam duch, który wskrzesza Chrystusa z martwych, jest tym samym duchem, który odnawia nas i daje nam życie; to jest życie nowego stworzenia.

Dlatego odwraca to skutki grzechu pierwszego stworzenia. W rzeczywistości, raz jeszcze, Greg Beal w swojej teologii Nowego Testamentu mówi, że duch, Duch Święty, jest obietnicą i początkiem nowego stworzenia w życiu ludu Bożego. I znowu, nawet Ezechiel 37 łączy to nowe życie stworzenia z powrotem do ziemi, gdy Bóg przywraca swój lud do ziemi.

Chociaż to, co jest również jasne w tym fragmencie, szczególnie w rozdziale 8 Listu do Rzymian, to to, że istnieje aspekt jeszcze niefizyczny. To znaczy, stworzenie, nie tylko nasze fizyczne ciała czekają, chociaż podlegają teraz śmierci, i nadal czekają na fizyczne zmartwychwstanie, w tym samym czasie, nawet Paweł mówi, że stworzenie czeka na odkupienie, podobnie jak nasze fizyczne ciała. Tak więc w rozdziale 8 i na

początku wersetu 19 stworzenie czeka w gorliwym oczekiwaniu na objawienie się Syna Bożego.

Bo stworzenie zostało poddane frustracji, nie z własnego wyboru, ale z woli Tego, który je poddał, w nadziei, że samo stworzenie zostanie wyzwolone z niewoli skażenia i wprowadzone do chwalebnej wolności dzieci Bożych. Wiemy, że całe stworzenie jęczy, jakby w bólach rodzenia, aż do chwili obecnej. Nie tylko to, ale i my sami, którzy mamy pierwsze owoce Ducha, jest już, już doświadczamy życia nowego stworzenia, mamy pierwsze owoce Ducha, ale jeszcze nie jest, wciąż jęczymy wewnętrznie, gdy z utęsknieniem oczekujemy naszego usynowienia, odkupienia naszych ciał.

Tak więc Rzymian 8 demonstruje napięcie między już, ale jeszcze nie, a już doświadczamy życia nowego stworzenia. Nowe stworzenie już zostało wypełnione mocą Ducha dającego nam życie, tego samego Ducha, który wskrzesił Chrystusa z martwych. A jednak nadal oczekujemy odkupienia naszych ciał. Nadal jęczymy aż do dnia, w którym doświadczymy fizycznego zmartwychwstania jak Chrystus.

Ale nie tylko to, nawet jeśli stworzenie jęczy; stworzenie oczekuje dnia, w którym zostanie odkupione, gdy skutki upadku i przekleństwo z Księgi Rodzaju 3 zostaną w końcu odwrócone. Ten proces już się rozpoczął, ale wciąż czeka na ostateczne osiągnięcie w nowym stworzeniu, Objawienie rozdziału 21 i 22. Innym ważnym tekstem, który prawdopodobnie odnosi się do nowego stworzenia i je przewiduje, a w rzeczywistości ma również powiązania z pierwszym stworzeniem w Księdze Rodzaju 1, 2 i 3, jest 1 Koryntian 15.

Nie chcę tracić czasu na czytanie całej tej sekcji, ale 1 Koryntian 15, sam temat rozdziału, zmartwychwstanie Chrystusa i wierzących, sugeruje związek z nowym stworzeniem Starego Testamentu. I że, jak już widzieliśmy, zmartwychwstanie było jedną z dominujących rzeczywistości, które sygnalizowały nadejście nowego stworzenia. Izajasz 65 i gdzie indziej, życie jest charakterystyczną cechą nowego stworzenia, gdy śmierć zostanie pokonana.

I tak, 1 Koryntian 15, zmartwychwstanie wiąże się z inauguracją nowego stworzenia. Ale zauważ też specyficzne powiązanie z Adamem. W rozdziale 15 1 Koryntian i wersecie 45, tak będzie ze zmartwychwstaniem umarłych.

Ciało, które jest zasiane, jest niszczone, a jest wskrzeszone, aby było niezniszczalne. Jest zasiane w niesławie, a jest wskrzeszone w chwale. Jest zasiane w słabości, a jest wskrzeszone w mocy.

Zasiane jest ciało naturalne, wskrzeszone jest ciało duchowe. Jeśli jest ciało naturalne, jest również ciało duchowe. Tak więc napisano, że człowiek Adam stał się istotą żywą, ostatni Adam, Jezus Chrystus, duch dający życie.

Duchowe nie było pierwsze, ale naturalne, a potem duchowe. Pierwszy człowiek był z prochu ziemi, drugi człowiek z nieba. Oczywiście, możemy powiedzieć o tym wiele rzeczy, ale chcę po prostu zwrócić uwagę na to, że pierwsze stworzenie i wpływ grzechu na nie zostały teraz przewyciężone w nowym akcie twórczym poprzez ożywającego ducha, który przychodzi przez Jezusa Chrystusa.

Tak więc, dając życie przez swoje zmartwychwstanie, Jezus Chrystus przywraca stan przed-fałszywy. Pokonuje skutek i odwraca skutek śmierci, który został spowodowany przez grzech Adama w pierwszym stworzeniu. A teraz sam Jezus Chrystus inauguruje nowe stworzenie.

Tak więc ponownie, zmartwychwstanie i życie, prawdopodobnie również wracając do obietnicy życia wiecznego, szczególnie w Jana i gdziekolwiek indziej, obietnica życia ostatecznie jest powiązana z życiem nowego stworzenia i pokazuje, że nowe stworzenie zostało już zainaugurowane, przede wszystkim przez zmartwychwstanie Chrystusa, ale także dla nas z racji bycia złączonym z Chrystusem i Jego zmartwychwstaniem. Jeden tekst, tekst, który wyraźnie odnosi się do samego nowego stworzenia, znajduje się w 2 Koryntian, rozdział 5, werset 17. 2 Koryntian 5 i 17 mówi to: jeśli mogę się cofnąć i po prostu przeczytać 16, więc od tej pory nie patrzmy na nikogo ze światowego punktu widzenia, chociaż kiedyś patrzyliśmy na Chrystusa w ten sposób, nie robimy tego już dłużej.

A oto werset, na który chcę, abyście zwrócili uwagę: Dlatego jeśli ktoś jest w Chrystusie, jest nowym stworzeniem; stare przeminęło, oto wszystko stało się nowe. To dość standardowe tłumaczenie: jeśli ktoś jest w Chrystusie, jest nowym stworzeniem. Problem z tym polega na tym, że kiedy to czytamy, często jesteśmy skłonni interpretować to i czytać wyłącznie w kategoriach indywidualistycznych.

Więc czytamy to tak: cóż, jestem nowym stworzeniem w Chrystusie, jestem nowym stworzeniem w Jezusie Chrystusie, Chrystus stworzył mnie na nowo i uczynił mnie nowym stworzeniem itd. itd. I z pewnością nie chciałbym zaprzeczać żadnemu z tych stwierdzeń, ale chcę wrócić i zapytać, jaki jest cel tego fragmentu? Co mówi Paweł? Przede wszystkim chcę, abyście zauważyli, że wydaje się, że jest bardzo wyraźna aluzja do rozdziału 65 Księgi Izajasza i odniesienia do nowego stworzenia, gdzie prorok mówi: oto uczynię nowe niebo i nową ziemię.

Mówi, że w kontekście zapomnienia o dawnych rzeczach, niepamiętania o dawnych rzeczach, dawne rzeczy przeminęły, a oto ja stwarzam nowe niebo i nową ziemię. Zauważ, że w wersecie 17 znajdujesz ten sam kontrast; dlatego jeśli ktoś jest w Chrystusie, jest nowym stworzeniem, a następnie natychmiast mówi, stare przeminęło, nowe nadeszło. Ten kontrast pochodzi wprost z rozdziału 65 Księgi Izajasza.

Można to również znaleźć w Objawieniu 21:1, gdzie Jan mówi: Widziałem nowe niebo i nową ziemię, bo pierwsze niebo i ziemia przeminęły. A teraz Paweł ma ten sam kontrast, nowe stworzenie, bo stare przeminęło, nowe nadeszło. Innymi słowy, jestem przekonany, że Paweł nawiązuje do rozdziału 65 Księgi Izajasza.

To prowadzi mnie do wniosku, że jeśli czytasz dalej rozdział 5 i rozdział 6, Paweł zaczyna cytować szereg tekstów ze Starego Testamentu, szczególnie pod koniec rozdziału 6. Zacytuje szereg tekstów, kilka z nich z Izajasza i innych miejsc, sugerując, że chociaż Paweł nie cytuje słowo w słowo z Izajasza 65, zamierza, abyś wrócił i przeczytał to w świetle Izajasza 65. Chcę również, abyś zauważył, że Izajasz 65 nie odnosi się do, a więc Paweł prawdopodobnie nie odnosi się do nowego stworzenia lub nowej istoty, ale do nowego stworzenia. Wróć do tego za chwilę.

Być w Chrystusie, zatem, oznacza być częścią nowego stworzenia zainaugurowanego przez Jezusa Chrystusa. Dlaczego Paweł jest przekonany, że jeśli ktoś jest w Chrystusie, jest nowym stworzeniem? Wróć do wersetu 15 rozdziału 5. A On, Chrystus, umarł za wszystkich, aby ci, którzy żyją, nie żyli już dla siebie, ale dla Tego, który za nich umarł i został wskrzeszony. Więc raz jeszcze, myślę, że Paweł mówi, że zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa zainaugurowało nowe stworzenie, a my jesteśmy częścią tego nowego stworzenia z racji bycia złączonym z Jezusem Chrystusem, którego zmartwychwstanie zainaugurowało życie nowego stworzenia, a zatem samo nowe stworzenie.

Dlatego Paweł może powiedzieć, że jeśli ktoś jest w Chrystusie, jest nowym stworzeniem. Teraz to prowadzi mnie do tego zwrotu: jest nowym stworzeniem. Czytam z oryginalnej wersji NIV, ale wersja NIV z 2011 r. faktycznie to zaktualizowała i brzmi mniej więcej tak: jeśli ktoś jest w Chrystusie, jest nowym stworzeniem.

W rzeczywistości, jeśli znasz grekę i zwrócisz się do greckiego tekstu tego, dosłownie mówi to: jeśli ktoś jest w Chrystusie, jest nowe stworzenie. To wszystko, co mówi. Nie mówi, że on lub ona jest nowym stworzeniem, chociaż może to być prawdą lub może być dorozumiane, ale mówi tylko, że jeśli ktoś jest w Chrystusie, jest nowym stworzeniem.

Więc rozumiem, że Paweł mówi, że jeśli ktoś jest w Chrystusie, jeśli mogę to sparafrazować, to teraz należy do nowego stworzenia lub uczestniczy w nim. Jeśli ktoś jest w Chrystusie, jest częścią nowego stworzenia. Dlaczego? Ponieważ jeśli należy do Chrystusa, werset 15, Chrystus został wskrzeszony z martwych, co oznacza, że zainaugurował życie nowego stworzenia.

Więc jeśli jestem w Chrystusie, to ja również należę do nowego stworzenia i uczestniczę w nim. Więc to nie jest indywidualistyczne stwierdzenie. Jestem nowym stworzeniem, albo Chrystus uczynił mnie nowym, albo coś w tym stylu.

Chociaż, powtórzę, nie chcę kwestionować, że teologicznie są poprawne. Ale przynajmniej tutaj Paweł składa kosmologiczne oświadczenie. Jeśli jestem w Chrystusie, należę do zainaugurowanego nowego stworzenia, jak mówi NIV z 2011 r.

Jeśli ktoś jest w Chrystusie, to faktycznie mówi się, że nadeszło nowe stworzenie. Tak więc kluczem jest, raz jeszcze, zjednoczenie z Chrystusem w Jego zmartwychwstaniu, które inauguruje nowe stworzenie. Tak więc, podsumowując ten tekst, zakładam, że nowe stworzenie w 2 Koryntian 5:17 jest inauguracją nowego stworzenia Izajasza w rozdziale 65.

Paweł jest przekonany, że zostało ono zainaugurowane przez śmierć i zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa i że uczestniczymy w tym nowym stworzeniu; należymy do tego nowego stworzenia, jeśli należymy do Chrystusa. Tak więc nowe stworzenie prawdopodobnie ma zarówno wymiar duchowy, jak i fizyczny. Jest to w kontekście pojednania Boga i siebie nawzajem.

Tak więc jesteśmy pojednani z Bogiem i pojednani ze sobą nawzajem. Tak więc duchowo jesteśmy częścią nowej rzeczywistości stworzenia, ale fizycznie nowe stworzenie zostało zainaugurowane przez fizyczne zmartwychwstanie Chrystusa. Tak więc myślę, że znajdujemy zarówno duchowy, jak i fizyczny wymiar nowego stworzenia w 2 Koryntian 5:17. Aby przejść do innego tekstu, który moim zdaniem wyraźnie przedstawia inaugurację nowego stworzenia, i ponownie łączę nowe stworzenie z intencją ziemi, która łączy się z pierwotnym stworzeniem.

Widzę, że wszystkie one działają razem. Ale w rozdziale 2 Listu do Efezjan i wersetach od 1 do 7 chcę, abyście ponownie posłuchali nowego języka stworzenia, a następnie po wersecie 7 przeskoczę i przeczytam kilka innych wersetów, które mam nadzieję rozpoznać, ale myślę, że są kluczowe dla tego tematu nowego stworzenia. Co do was, byliście umarli w waszych występkach i grzechach, w których żyliście, gdy postępowaliście według dróg tego świata i władcy królestwa powietrza, ducha, który teraz działa w synach nieposłuszeństwa.

Wszyscy my, którzy żyliśmy wśród nich, kiedyś zaspokajaliśmy pragnienia naszej grzesznej natury i podążaliśmy za jej pragnieniami i myślami. Podobnie jak inni, byliśmy z natury przedmiotem gniewu, ale z powodu swojej wielkiej miłości, Bóg, który jest bogaty w miłosierdzie, ożywił nas z Chrystusem, nawet gdy byliśmy umarli w naszych występkach. Łaską jesteście zbawieni.

A Bóg wskrzesił nas z Chrystusem i posadził nas w niebiosach w Chrystusie Jezusie, aby w nadchodzących wiekach mógł okazać niezrównane bogactwo swojej łaski wyrażonej w swojej dobroci dla nas w Chrystusie Jezusie. Tak więc raz jeszcze zwróć uwagę na język bycia przywróconym do życia, chociaż byliśmy martwi, co jest charakterystyczne dla obecnego świata pod wpływem grzechu w upadku z Księgi Rodzaju 3. Chociaż byliśmy martwi, Bóg uczynił nas żywymi i raz jeszcze uczynił to,

wskrzeszając nas z Chrystusem lub sprawiając, że uczestniczymy w Jego zmartwychwstaniu, co już widzieliśmy w inauguracji nowego stworzenia. A jeśli to cię nie przekonuje, spójrz na werset 10.

Myślę, że czytaliśmy to w pewien sposób, tak bardzo, że przegapiliśmy znaczenie wersetu 10, ponieważ jesteśmy dziełem Boga stworzonym w Chrystusie Jezusie do dobrych uczynków, które Bóg przygotował z góry, abyśmy je czynili. Zostaliśmy więc stworzeni do dobrych uczynków; to znaczy, dobre uczynki są teraz połączone z odnowieniem podobieństwa Boga, które jest stworzone w sprawiedliwości i świętości.

Rozdział 4 i wersety 22 i 24 Listu do Efezjan również. Zauważ powiązania między pierwotnym stworzeniem a nowym stworzeniem. Werset 22, zostałeś nauczony odnośnie twojego poprzedniego sposobu życia, aby odrzucić swoje stare ja, które jest zepsute przez swoje zwodnicze pragnienia, stare ja prawdopodobnie jest tym, kim jesteśmy w Adamie, aby stać się nowym, zauważ ten język nowości, aby stać się nowym w postawie twojego umysłu i przyoblec się w nowe ja, którym jestem teraz w Chrystusie, nowe ja, stworzone, aby być podobnym do Boga w prawdziwej sprawiedliwości i świętości.

Innymi słowy, częścią nowego stworzenia jest teraz Bóg, który nas stworzył, a Bóg stworzył nas teraz, abyśmy żyli życiem nowego stworzenia w prawości i świętości, abyśmy żyli życiem, które zamierzył dla ludu Bożego, aby żył w pierwszym stworzeniu. Teraz odnawia nas, abyśmy żyli tym życiem w nowo stworzonym akcie. Tak więc w rozdziale 2 i wersecie 10, ponieważ jesteśmy dziełem Boga stworzonym w Chrystusie Jezusie, prawdopodobnie ponownie nie tylko Bóg stworzył nas po prostu do wykonywania dobrych uczynków, ale prawdopodobnie należy to rozumieć w kontekście stworzenia.

Mamy wytworzyć owocność nowego stworzenia, żyjąc według rozdziału 4 i wersetów od 22 do 24, żyjąc życiem sprawiedliwości i świętości, do czego Bóg nas stworzył. W tym samym duchu zwróć uwagę na rozdział 1 Listu do Kolosan, a chcę, abyś jeszcze raz zwrócił uwagę; chcę przeczytać tylko kilka fragmentów w Liście do Kolosan 1, a także w Liście do Kolosan 3; chcę, abyś jeszcze raz zwrócił uwagę na kilka tekstów lub kilka fragmentów dotyczących języka nowego stworzenia. Tak więc, rozdział 1 Listu do Kolosan i werset 15.

Wrócimy do niektórych z tych tekstów, które poruszają inne tematy. Jak już mówiliśmy kilkakrotnie, nie da się rozdzielić tych tematów, bo inaczej całość się rozpadnie, trochę jak zrywanie nitek z kawałka materiału i cała rzecz się rozpadnie. Są one tak nierozzerwalnie połączone i zjednoczone, że wiele z tych tematów jest ze sobą powiązanych.

Tak więc, niektóre z tych tekstów, jak już wspomnieliśmy, omówimy ponownie, a szczególnie ten. Ale werset 15 rozdziału 1, On, to jest Jezus Chrystus, jest obrazem Boga niewidzialnego, pierwotnym wszelkiego stworzenia. Bo przez niego wszystko zostało stworzone, rzeczy w niebie i na ziemi, widzialne i niewidzialne.

Zatrzymam się tutaj, ale zwróć uwagę na język stworzenia. Jezus Chrystus jest teraz obrazem Boga. Adam był złem stworzonym na obraz Boga, ale teraz Chrystus jest samym obrazem i podobieństwem Boga i pierwotnym całym stworzeniem.

To znaczy, że jest On prawdziwym obrazem Boga w stworzeniu. Ale jest również tym, który jest odpowiedzialny za stworzenie. Jest agentem, przez którego Bóg działa, aby doprowadzić do pierwszego stworzenia.

Zauważ echo Księgi Rodzaju 1:1. Na początku Bóg stworzył niebo i ziemię. Teraz Paweł mówi, że wszystkie rzeczy w niebie i na ziemi zostały stworzone przez Niego lub w Nim. Tak więc Jezus jest zaangażowany w pierwszy akt twórczy, ale zwróć uwagę na werset 18.

A On jest głową Jego ciała, Kościoła. On jest początkiem i pierwotnym spośród umarłych. Zauważcie ponownie ten język zmartwychwstania.

Innymi słowy, Paweł mówi, że Jezus jest nie tylko częścią pierwszego stworzenia jako obraz Boga, tym, który jest prawdziwym obrazem Boga, jako pierwotny nad całym stworzeniem, pierwszym stworzeniem, ale w wersecie 18, jest również odpowiedzialny za ponowne zainauguowanie nowego stworzenia przez swoje zmartwychwstanie. Jest pierwotnym z umarłych. Jego zmartwychwstanie inauguruje nowe stworzenie.

Myślę, że znajdujemy więcej, więcej języka stworzenia związanego z Chrystusem w rozdziale 3 Listu do Kolosan i wersetach 9 i 10. Dlatego nie okłamujcie się nawzajem, skoro zdjeliście swoje stare ja wraz z jego praktykami. Ponownie, bez wchodzenia w szczegóły, stare ja jest prawdopodobnie tym, kim jestem w Adamie.

Stare ja nie jest jakąś ontologiczną częścią mojego bytu lub, jak mogą mówić niektóre tłumaczenia, moją grzeszną naturą lub częścią mnie, która grzeszy lub czymś w tym stylu. Myślę, że stare ja jest całym moim bytem należącym do Adama, będącym pod kontrolą grzechu, pod władzą Adama, pod niewolą grzechu, całym moim ja w Adamie. To stare ja, mówi Paweł w rozdziale 3 i wersecie 9, zdjeliście, i wersecie 10, i przyoblekliście nowego ja.

Teraz, nowe ja jest wszystkim, czym jestem w Chrystusie, należącym do Chrystusa i będącym pod rządami i władzą Chrystusa. Przywdziałeś nowe ja, ale zauważ, co mówi Paweł, które jest odnawiane w poznaniu na obraz swojego stwórcy. Więc zauważ ponownie język stworzenia.

Tak więc Paweł mówi raz jeszcze, że dzięki śmierci i zmartwychwstaniu Jezusa, Jezus jako prawdziwy obraz Boga, dokonał tego, co Bóg zamierzył dla ludzkości na początku, w Księdze Rodzaju 1 i 2, ale zostało to udaremnione z powodu grzechu. Teraz Jezus Chrystus jako prawdziwy obraz Boga przyszedł, aby odnowić i przywrócić stworzenie, a teraz, dzięki przynależności do Chrystusa, obraz jest również odnowiony w nas. Ponownie, werseł 10 mówi, aby przyoblec nowego siebie, który jest odnawiany w poznaniu na obraz swego Stwórcy.

Myszę, że to bezpośrednie nawiązanie do rozdziału 1 Księgi Rodzaju. Tak więc raz jeszcze jesteśmy odnawiani na obraz stwórcy, którym jest Bóg, który przede wszystkim odbija się teraz w osobie Jezusa Chrystusa, tak aby nowe stworzenie, będąc nosicielami obrazu, wypełniało nakaz pierwszego stworzenia, teraz w zainaugurowanym nowym stworzeniu. I czynimy to na mocy przynależności do Chrystusa. I raz jeszcze założenie wydaje się być takie, że tylko przez zjednoczenie z Chrystusem, który jest prawdziwym obrazem Boga, z powrotem w rozdziale 1, wersecie 15, obraz może zostać odnowiony w nas.

Tylko dzięki prawdziwemu nosicielowi obrazu Boga, Jezusowi Chrystusowi, nakaz Adama i cel Boga dla pierwszego stworzenia mogą teraz zostać wypełnione w nas. Tak więc, co jest ważne dla Pawła, i na co chcę zwrócić uwagę, to to, że nie jest to tylko teoria dla Pawła. To nie jest tylko teologia Pawła na temat nowego stworzenia i spełnienia i tego, jak nowe stworzenie zostaje wypełnione w Chrystusie.

Ale chcę, abyście zauważyli, szczególnie w Liście do Kolosan, ale także w tekście z Listu do Efezjan i Rzymian, które czytamy, że pojęcia nowego stworzenia są umieszczone w kontekście etycznym. Nowa rzeczywistość stworzenia zmartwychwstałego życia Chrystusa zapewnia możliwość życia życiem nowego stworzenia. To znaczy, życia życiem sprawiedliwości i świętości zgodnie z Listem do Efezjan, rozdział 4. Tak więc nowa rzeczywistość stworzenia, inauguracja nowego stworzenia, jest właśnie po to, abyśmy nie żyli według wartości i postaw starego stworzenia, ale zamiast tego, moglibyśmy żyć wartościami i postawami w życiu nowego stworzenia.

Pamiętajcie, w rozdziale 6 Listu do Rzymian zostaliśmy wychowani, aby chodzić w nowości życia. Widzieliśmy w rozdziale 4 Listu do Efezjan, a teraz w rozdziale 3 Listu do Kolosan, że cały cel nowego stworzenia polega na tym, abyśmy żyli życiem nowego stworzenia. Że będziemy żyli życiem, które pokazuje owocność nowego stworzenia.

W rzeczywistości w wielu kontekstach Greg Beal powiązał język owocowania w Nowym Testamencie, język owocowania w odniesieniu do etyki, jak owoc ducha w Galatów 5. Połączył to z powrotem z owocowaniem nowego stworzenia. Niezależnie od tego, czy jest to celowe ze strony Pawła, czy nie, w tych konkretnych tekstach

Paweł przynajmniej umieszcza nowe rzeczywistości stworzenia w kontekście etycznym. Kiedy czytamy listy wad i cnót w Kolosanach i Efezjanach, kiedy Paweł ma te długie listy unikania tego i tego i tego, więc w Kolosan 3 mówi: uśmierćcie wszystko, co należy do waszej ziemskiej natury, rozpustę, nieczystość, pożądanie, złe pragnienia, chciwość, która jest bałwochwalstwem.

A potem, mówi, gdy wybrany lud Boży przyoblecze się w współczucie, dobroć, pokorę, łagodność, cierpliwość. Co robi Paweł? To nie jest po prostu lista rzeczy, które należy i których nie należy robić dla jego ludu. On nie pożyczka po prostu powszechnej listy wad i cnót dnia.

Ale są one umieszczone w kontekście nowego stworzenia. To znaczy, że tylko w świetle nowego stworzenia jesteśmy w stanie przeżyć te rzeczy. W rzeczywistości, jeśli nowe stworzenie nadejdzie, nie możemy nie wydawać owoców nowego stworzenia.

I nie mogę wymyślić lepszego powodu, aby to robić, aby unikać tego rodzaju wad i aby rozwijać te cnoty. Nie mogę wymyślić lepszego powodu niż fakt, że jest to demonstracja rzeczywistości faktu, że nowe stworzenie już nadeszło w osobie Jezusa Chrystusa, ale także w Jego ludzie, którzy do Niego należą. Do tej pory widzieliśmy w Ewangeliach i w literaturze Pawłowej, że nowe stworzenie zostało w pewnym sensie już zainaugurowane przez własną posługę Jezusa, Jego ofertę życia, Jego własne zmartwychwstanie, a następnie przez nasz udział w zmartwychwstaniu Chrystusa i w zmartwychwstałym życiu Chrystusa, uczestniczymy w nowym stworzeniu.

Ale to ma etyczne implikacje i konsekwencje. To nie tylko teologiczna rzeczywistość, w której się rozkoszujemy lub którą rościmy sobie, ale coś, co motywuje nas do przeżywania życia, do wydawania owocności nowego stworzenia, które już zostało zainaugurowane w Jezusie Chrystusie.

To jest dr Dave Mathewson w swoim cyklu wykładów na temat teologii Nowego Testamentu. To sesja 4, Stworzenie, Ziemia, Rekreacja w Nowym Testamencie, Część 1.